

LESLEY O'MARA (red.)

Kattenkrabbels

Deel 2

De mooiste kattenverhalen van
Doris Lessing, Michael Joseph,
Charles Baudelaire
en vele anderen

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Inhoud

Voorwoord 7

Nerys Hughes

Wat een kat kan presteren 11

Saki (Hector Hugo Munro)

Incident op East Ninth 13

Jill Drower

Rufus de overlevende 28

Doris Lessing

Het huiselijke leven van een heilige kat 70

Arthur Wiegall

Salomon en Sheba 85

Doreen Tovey

Calvin de kat 118

Charles Dudley Warner

De gelaarsde kat 141

Charles Perrault

Een totem voor Amarillo 149
Emma-Lindsay Squier

Mijn baas, de kat 178
Paul Gallico

La Ménagerie Intime 187
Théophile Gautier

Minna Minna Mowbray 188
Michael Joseph

Kom, lief katje, kom 220
Charles Baudelaire

Verantwoording 221

Wat een kat kan presteren *Saki (Hector Hugo Munro)*

Het dier dat de Egyptenaren aanbaden als een goddelijk wezen, dat de Romeinen vereerden als een symbool van vrijheid, dat Europeanen in de donkere middeleeuwen vervloekten als een boodschapper van de duivel, legt door de eeuwen heen twee nauw verweven eigenschappen aan de dag: moed en zelfrespect. Hoe ongunstig de omstandigheden ook zijn, beide hoedanigheden treden altijd naar voren.

Confronteer een kind, een jong hondje of een jong katje met een plotseling gevaar, en het kind zal instinctief hulp zoeken, het hondje zal zich kruiperig onderwerpen aan wat hem boven het hoofd hangt, maar het katje zal zijn kleine lijfje schrap zetten om zich fel te verweren. En haal de luxe minnende kat weg uit de gezelligheid en het comfort waarin hij zich doorgaans weet op te houden, en sla hem kritisch gade onder de ongunstige omstandigheden van de beschaving – de beschaving die een mens ertoe kan brengen zich zo te verlagen dat hij zich smakeloos en opzichtig uitdost en op straat clowneske capriolen uithaalt omwille van een paar muntstukken die hem aan de fat-

soenlijke, of niet-criminele kant van de maatschappij moeten houden. De kat uit de sloppen en stegen, uitgehongerd, uitgestoten en opgejaagd, heeft zelfs als hij berooid rondsluip nog dezelfde onverschrokken, soepele en panterachtige gang, als waarmee hij in voorbije tijden over de binnenplaatsen van de tempels in Thebe stapte, en toont nog steeds dezelfde onafhankelijkheid en waakzaamheid waarvan de mens hem nooit heeft kunnen afbrengen.

En wanneer zijn listen en slimme streken het wrede lot toch niet kunnen afwenden, wanneer zijn vijanden te sterk of te talrijk blijken voor zijn afweermiddelen, dan zal hij niet sterven voor hij tot het laatst toe heeft gevochten, trillend en stikkend van woede omdat zijn verzet is gebroken, en in zijn doodskreet klinkt het gekwelde, bittere verwijt dat ook menselijke dieren de hogere machten wel maken: de laatste aanklacht tegen een lot dat hen gelukkig had kunnen maken – maar dat niet heeft gedaan.

Incident op East Ninth

Jill Drower

Ik leunde met mijn hoofd tegen het koele metaal van de versterkte deur. Er drukte iets in mijn slaap – het kijkgaatje.

Ik stelde me voor hoe Arnold aan de andere kant met een harde, koele blik in zijn ogen naar me loerde, vol wrok en wellust, en me dood wenste. Hij walgde van me. Ik wist dit al vanaf het moment dat we aan elkaar werden voorge-steld. Arnold had me in deze situatie gebracht. Het was allemaal zijn schuld.

Het was heet – zo rond de dertig graden. Ik bevond mij in een chic flatgebouw in de East Village maar de gang zag er nog steeds uit alsof hij deel uitmaakte van cellenblok B in een federale gevangenis. Het was om te stikken maar ik trilde nog erger dan een espenblad. Kwam dat door mijn gêne of doordat ik zo van streek was? Om de paar minuten tingelde de lift en stapte er weer een nieuw groepje thuiscomers naar buiten. Die wierpen dan over hun schouder even een vluchtige blik in mijn richting en vervolgden ongeïnteresseerd hun weg. Wat was er mis? Vonden ze soms dat ik er niet idioot genoeg uitzag? Ik wist hoe slonzig ik erbij

stond en heimelijk drukte ik mezelf dicht tegen de deur van de flat, in een zwakke poging me achter de architraaf te verbergen.

Het witte T-shirt dat ik droeg, zag er wat verfromfaaid uit maar was kraakhelder. Het reikte tot even onder mijn navel en op borsthoogte stond er in reusachtige, schreefloze letters het woord 'relax' op gedrukt. Dit was mijn eerste avond in New York en ik had mezelf buiten de flat van mijn vriendin gesloten. Ik hield mezelf voor dat ik rustig moest blijven. Moeilijk. Afgezien van het T-shirt droeg ik alleen nog maar een paar goudkleurige oorringen.

Arnolds relatie met Laura was volkomen platonisch. Ze woonden hier nu zo'n paar jaar samen en waren aan elkaar gehecht als broer en zus. Laura was blij toen ze een flatgenoot had gevonden die haar nam zoals ze was, iemand die geen ruzie maakte over kleinigheden als wie de afwas zou doen. Bovendien sloeg de eenzaamheid snel toe als je in New York woonde en Arnold was onderhoudend gezelschap. Het probleem was alleen dat hij jaloers was op haar vrienden. Misschien dacht hij dat, als ze iemand zou ontmoeten en verliefd werd en wilde trouwen, 'de andere man' hem eruit zou schoppen. Wat het ook was, Arnold zorgde er wel voor dat

de vrienden die ze op haar flat uitnodigde al na korte tijd weer opstapten. Ze bezocht regelmatig bars voor alleenstaanden en dat liep vrij dikwijls uit op 'laten we bij mij thuis nog een kop koffie drinken'. Arnold ontwikkelde wat hij zijn 'wegwerktechniek' noemde die hij, na een paar avonden, had teruggebracht tot een verfijnde kunst. Dat ging zo: Laura verdween in de keuken om koffie te zetten. Intussen ging Arnold dan heel vriendelijk bij de bezoeker op de bank zitten en begon hem op een gegeven moment op een vreemde manier heel dreigend aan te staren. Wanneer Laura terugkwam met de koffie was hij opeens weer de vriendelijkheid zelve en verliet hij heel omstandig en met een overdreven vertoon van tact de kamer om Laura en haar bezoeker samen alleen op de bank achter te laten. Na één bezoek kwamen deze arme aspirant-vrijers nooit meer terug.

Ik was in de eerste plaats naar New York gekomen om een aantal oude vrienden te ontmoeten die daar nu woonden, maar omdat dit mijn eerste bezoek was aan de stad wilde ik in de tien dagen die ik had zoveel mogelijk van Manhattan zien. 'Als je er geen bezwaar tegen hebt om op de bank te slapen kun je best bij mij komen logeren.' Ik nam Laura's aanbod

aan. Ze woonde in de East Ninth Street, ergens onderaan Fifth Avenue en dicht genoeg – in de buurt van Washington Park om er elke morgen te gaan joggen.

De hele reis van La Guardia naar de flat van Laura was ik in een soort trance. Het was allemaal precies als in die politieseries en de films van Scorsese die ik had gezien, alleen nog sterker. Het was allemaal zo anders dan die flarden namaak-Tudor die je onderweg van Heathrow of Gatwick tegenkwam. Ik nam het allemaal in me op: de met planken beschoten huizen, de snelwegen, de auto's, de 'laatste afslag naar...'-borden en de botheid van de taxichauffeur die me van de eindhalte van de bus naar Laura's flat bracht. Zoals iedere niet-ingewijde die voor het eerst in een grote stad komt, zag ik alles in clichés. Het enige wat ik miste, was de stoom uit de roosters van de ondergrondse, maar dat zal wel aan de tijd van het jaar hebben gelegen. Het was nu zomer in de stad en tijd om de brandkranen op de trottoirs open te draaien. Overall klonk het geknetter van voetzoekers, dat me er voortdurend aan herinnerde dat de vierde juli nog maar een dag ver was.

Laura was een modelgastvrouw. Ze nam me mee uit brunchen en maakte een korte wande-

ling met mij door de Village. Als architecte wist ze me veel interessants te vertellen over de zandstenen gebouwen om ons heen. Ze waarschuwde me wel vluchtig voor Arnold, waarbij ze zei dat hij wat humeurig kon zijn, maar verder kwam hij die middag niet ter sprake. Ik nam trouwens aan dat ik hem gemakkelijk gunstig zou weten te stemmen en dat we het snel best samen zouden kunnen vinden. Die eerste avond gingen we met een hele groep uit eten in Little Italy om het weerzien van een stel oude vrienden te vieren. Ik nam *Conchiglie alla Siciliana* en ik geloof niet dat ik ooit iets heerlijkers heb gegeten. We brachten een toast uit op de kok en daarna op onze afwezige vrienden. De ober die ons bediende, was heel attent en door de manier waarop hij naar me glimlachte, leek hij bijna op een lid van de Corleone-familie. 'Ik heb nog geen afscheid genomen van de ober,' riep ik toen we het restaurant verlieten. 'Dat overleeft-ie wel,' zei de bedrijfsleidster in een soort Brooklyn-accent waarvoor ik een moord zou doen als ik actrice was. We moesten allemaal lachen en wandelden arm in arm terug, stevig voortstappend langs de verschoppelingen op de Bowery.

'Ga met ons mee,' zei Emil. 'je bent hier maar